

[Aksel Larsen.]

alvorligt, har brugt en sådan sag til at lave forespørgselsdebat i folketinget. Så har man ikke svært ved at regne ud, hvorfor det er sket i dette tilfælde.“

Jeg har hertil kun at føje, at siden da har der verseret en retssag ved Københavns Byret, som afsluttedes med en dommerkendelse om, at Arne Munch-Petersen måtte formodes at være død. Der fremkom en række modstridende vidneudsagn under denne retssag, så modstridende, at man i allerhøjeste grad måtte være i tvivl om, hvilken kendelse dommeren ville afsige. Der fremkom vidneudsagn om, at han efter krigen, endda i de seneste år, var set på forskellige steder som i Leningrad, Riga, Danzig og Paris, men det var naturligvis umuligt at dømme om, hvilke vidneudsagn der var mest hold i.

Det er jo ikke tilladt at anfægte en dansk dommerkendelse, så den må man vel henholde sig til. Det betyder naturligvis ikke, at vi i vort parti har glemt den sag. Vi har derfor forsøgt ved gennemgang af Den kommunistiske Internationales arkiver at nå til klarhed over, hvilket hverv Arne Munch-Petersen påtog sig i 1937 eller 1938, og hvorhen han er rejst, idet jeg erindrer om, hvad vi også fik oplyst af regeringen i omtalte forespørgselsdebat, at der forelå oplysning fra Sovjetregeringen om, at Arne Munch-Petersen var udrejst af Sovjetunionen over den sydlige grænse. Såsnart der fremkommer oplysninger, vil de naturligvis komme til offentlighedens kundskab.

Løvrigt må jeg sige, at det er meget elskværdigt af det ærede medlem hr. Aksel Møller, at han formelt retter sit spørgsmål til stats- og udenrigsministeren og reelt til mig, men måske havde det været rimeligt, om han også havde rettet det reelt til stats- og udenrigsministeren. Et af den højtærede stats- og udenrigsministers ærinder i Moskva var at spørge efter nogle danskere.

Ja, jeg vil derefter vende tilbage til det, vi egentlig burde diskutere her: det folketingsår, der er gået, det, der er sket, og det, der bør ske i tiden, der kommer. Karakteristisk for debatten er, at den er en fortsættelse af folketingsårets debatter om den økonomiske og sociale politik, og selvom jeg godt kan se, at der er forskel på regeringens

politik og visse borgerlige partiers politik, har man dog, når det drejede sig om afgørende stillingtagen til konkrete spørgsmål vedrørende den økonomiske og sociale politik, haft svært ved at se forskel på regeringen og de borgerlige partier. Det er klart, at dette også må præge denne afsluttende debat.

Den vigtigste begivenhed i folketingsåret, der er gået, er så ganske utvivlsomt regeringens og folketingets indgriben i arbejdskonflikten med vedtagelsen af en lov, der påbød, at de iværksatte strejker ophørte og arbejderne gik i arbejde på de betingelser, de med meget stor majoritet havde forkastet.

Der har været talt og skrevet mange bitre ord om de arbejdere, som enten af lyst til at bryde loven, eller fordi de lod sig opbidse af samvittighedsløse kommunister, ikke rettede sig efter loven om, at arbejdet skulle genoptages. De partier og politikere, der så bittert og forarget er fremkommet med den slags beklagelser, taler ikke i god tro. Det er meget godt at køre frem med det gamle ord om, at lov er lov og lov skal holdes, men det sætter ikke et andet gammelt ord i skygge, som siger, at loven skal gøres til alle mænds gavn. Betingelsen for borgernes lovlydighed er, at lovgivningsmagten handler demokratisk i overensstemmelse med befolkningens retsopfattelse og i hvert fald ikke i strid med, hvad den hidtil har lovet og lovgivet. Man havde gennem en række revisioner ændret forligsmandsloven, så fagforeningsmedlemmernes egen afstemning fik bestandig mindre vægt over de såkaldte kompetente forsamlinger, men man havde forsikret, at hvis arbejderne virkelig mødte frem med en stemmedeltagelse på 75 pct., skulle de også have ret til med flertal at bestemme, om de ville godkende eller forkaste et mæglingforslag. Nu var der en sådan stemmedeltagelse: ved urafstemningen stemte 208 000 nej og 115 000 ja, og der var ingen såkaldt kompetent forsamling, der formåede at forandre dette nej til et ja. Hvordan kunne man så her i tinget tro, at arbejderne uden alvorlige protester ville se på, at regering og lovgivningsmagt brød alle demokratiske regler og diktatorisk bestemte, at arbejderne skulle anerkende det, de havde forkastet, i henhold til love, der var vedtaget af folke-